

nu iaar har forelagt Tillægsbevillingslovsforlaget. Af den Grund veed jeg ikke, om jeg tør betragte Forelæggelsen af det nærværende Lovforslag som alvorlig ment i den Forstand, at det er Regjeringens Forventning at faae et saadant Lovforslag gennemført, og jeg antager, at Regjeringen maa finde sig opfordret til at udtale sig med den Opriktighed, vi ere vante til fra Regjeringens Side, om dette Punkt. Til disse almindelige Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg afventer Regjeringens Svar med Hensyn til de Punkter, jeg har tilladt mig at fremdrage.

Wederfinch-Madsen: Naar jeg har bedet om Ordet, er det væsentlig for at freikomme med nogle faa Bemærkninger angaaende Nr. 18 under § 15, hvor der er foreslaaet at bevilge et Beløb af 15,000 Kr. som Udlæg til Lettelse af den det Lollandste Digelag i Anledning af Anlægget af de offentlige Diger paa Lolland paahvilende Digeftatsbyrde. Det vil være i Thingets Grindring, at der i Samlingen 1880—81 blev af en Del Beboere nedet paa Lolland indsendt et Andragende til Folkethinget — og af dette Thing senere henvist til Indenrigsministeren — gaende ud paa, at der maatte blive dem tildelt nogle Lettelse i den Digeftatsbyrde, der ifølge Lovens af 23de Mai 1873 om Anlæg af offentlige Diger paa Lolland og Falster paahvilede deres Eiendomme. Indenrigsministeren fandt den gang, at der var god Grund til at komme vedkommende Beboere til Hjælp, og der blev derfor paa Finantslovsforlaget for indværende Aar stillet Forslag om at bevilge et Beløb af 11,000 Kr. som Laan, en Sum, der imidlertid senere ved Finantsudvalgets Velvillie blev forhøjet til 15,000 Kr. Dette Beløb er imidlertid i Lighed med flere andre lignende Summer ikke kommet til Udbetaling paa Grund af den midlertidige Finantslov, og det er derfor foreslaaet her paa Tillægsbevillingsforlaget. Ihvorvel jeg skal erkjende, at et saadant Laan fra Statens Side, som igjen skal betales tilbage fuldt ud med Renter, ganske vist kunde have nogen Betydning for de paagjældende Digeftatsbydere, forekommer det mig dog, at der her virkelig er Momenter tilstede, som gjøre, at Digelaget paa Lolland har Krav paa en langt større Hjælp fra Statens Side, end her er foreslaaet. Det forekommer mig saa meget mere at være Tilfældet, som Staten jo ellers paa andre Steder i Landet har stillet sig meget liberalt, naar det gjaldt om at værne Kyfterne mod Havets fremtrængende Magt. Det vil saaledes være de Herrer bekendt, at der paa Finantslovsforlaget for det kommende Finantsaar er foreslaaet en Bevilling af 82,000 Kr. til Bedligeholdelse og Beskyttelse af Digerne paa Sjællands Vestkyst. Jeg finder dette ganske i sin Orden, og jeg skal med Glæde være med til at bevilge et saadant

Beløb; men jeg kan ikke se rettere, end at Staten maa stille sig ligesaa liberalt ligeoverfor andre Egne i Landet. Lovens af 23de Mai 1873 var ganske vist i mange Henseender et fortjenstfuldt Arbejde, men det var noget forhastet, og man fik ikke ret Tid til at overveie, hvilke Følger en saadan Lov vilde have for de paagjældende Egnes Beboere. Havde disse nogen Tid anet, at denne Digelov vilde medføre saa ganske overordentlige Udgifter for dem, er jeg vis paa, at de meget vilde have frabedt sig en saadan Lov. Ifølge denne Lov skulde Omkostningerne ved Digeanlægene paa Lolland tilveiebringes ved Laan, der skulde optages af Maribos Amtsaadskreds, og som skulde forrentes og afdrages i Løbet af 28 Aar, saaledes at Renter og Afdrag skulde udredes dels af Amtsrepartitionsfonden med $\frac{1}{3}$ dels af de paagjældende Eiendomme med $\frac{2}{3}$ af Beløbet. I Henshold til denne Bestemmelse er der af Maribo Amtsaadskreds til forskjellige Tider optaget Laan hos Privatbanken her i Kjøbenhavn til et samlet Beløb af 1,247,688 Kr. 70 Dre. Man vil kunne forstaa, at Amortisationen af et saa stort Beløb + de aarlige — overordentlig store — Bedligeholdelses- og Administrationsudgifter maa være meget trykkende for de paagjældende Egnes Beboere, og særlig hvile de tungt paa Beboerne i den Valgkreds, som jeg har den Ære at repræsentere her i Thinget. For at man kan faae en Forestilling om, hvor byrdefuld en saadan Afgift virkelig er, skal jeg tillade mig at bemærke, at der er Eiendomme derovre paa Lolland, der have Digeftat at yde paa over 100 Kr. pr. Td. Hartkorn, altsaa flere Gange mere end den samlede Afgift af en saadan Eiendom baade til Amtet og Staten. Dette er ikke noget enestaaende Tilfælde, der gives mange andre saadanne, og det forekommer mig derfor, at der er Grund til fra Lovgivningsmagtens Side at række vedkommende Beboere en hjælpende Haand. Det er særlig Lolland, der lider under Digeftatsbyrden, hvormod Falster er langt heldigere stillet i den Henseende, og jeg skal tillade mig ganske kortelig at paavise dette. Som det vil være ærede Medlemmer bekendt, saa fordeles Digeftatterne paa Lolland og Falster efter Enheder, ved hvis Ansættelse man i sin Tid er gaaet frem efter de samme Principer baade for Lolland og Falster. Antallet af Enheder paa Lolland udgjør 156,202 og for Falsters Vedkommende 39,151 $\frac{1}{4}$. Rebens nu Paaligningen pr. Enhed i 1880 for Lollands Vedkommende udgjorde omtrent 40 $\frac{1}{2}$ Dre pr. Enhed — nu er den stegen, tror jeg nok, op til ca. 44 Dre — udgjorde Afgiften for Falsters Vedkommende pr. Enhed kun 27,688 Dre. Man ser altsaa heraf, at Lolland — ialtsald i 1880 — har svaret ca. 13 Dre mere pr. Enhed end Falster, og dog vare Digerne derneede anlagte under samme Tilfaar. Grunden til denne Ulighed er i og for sig slet ikke saa uforstaaelig, naar man erindrer, at Staten